

Виктор Вълчев – 9. Д клас (Поощрителна награда – „Поезия“)

Промяната на дните нищо не ми говори.

Написах днес, каквото и завчера.

Всяка страница на дневника е същата.

Както и самотата в стая 193.

В ъгъла ѝ държа купчинка снимки,
неразпознаваема пепел.

Все повече забравям кой съм.

Кой си ти?

През прозореца гледам дръвче.

Измислям красива игра с въпроси:

Какво ли е човек да лежи между корените ти?

И там ли самотата боли?

Дори да го подпаля миризмата ще остане.

Вече усещам, как ме задушават
през стените от спомени.

Изскачам с глухи писъци от стаята.

Отразявам се в себе си.

Вятърът рисува искрящи цветя с въглени.

Поднасям ги на новата страница.